

AMBT en GESPREK

We leven in een tijd van weinig gesprek. Zeker, er wordt genoeg gepraat. Maar werkelijk gesprek en ontmoeting is er weinig. Wij spreken met elkaar door middel van de telefoon, E-mail en vooral de jongeren door S.M.S berichten. Maar een gesprek is het eigenlijk niet. Het is geen werkelijke ontmoeting. Er is geen oogcontact. Door de moderne communicatiemiddelen is alles afstandelijker geworden. Toch is een gesprek, de ontmoeting tussen mensen, door niets te vervangen. In de kerk worden zaken door gesprek bespreekbaar gemaakt en opgelost. De kerkenraad zit met elkaar rondom de tafel met de Bijbel op de tafel. Zo is er gesprek en ontmoeting. Het gesprek is te verkiezen boven andere manieren van communicatie. De apostel Johannes zegt dan ook in zijn kleine tweede brief: "Ik heb veel aan u te schrijven, doch ik heb niet gewild door papier en inkt; maar ik hoop tot u te komen en mond tot mond met u te spreken". Joh. 2:12.

Het pastorale gesprek.

Bij het ambt hoort gesprek. De predikant verkondigt het Woord des Heeren, maar het ambt van ouderling en diaken bestaat voor een groot deel uit gesprek. Gesprek is één van de beste methodes om de naaste te bereiken. God heeft ons deze gave tot communiceren gegeven. Door het gesprek dragen wij onze mening, onze gevoelens, onze zorgen en onze overtuiging op de ander over. Een christen moet daarom het gesprek zoeken met de mensen binnen en buiten de kerk.

God Zelf is ons daarin voorgegaan. God gaat in Zijn Woord het gesprek aan met mensen. De Bijbel is niet enkel monoloog. God begint in de Schrift dikwijls een gesprek, een dialoog met mensen. Het is geen dialoog tussen gelijke partners. Hij is en blijft de Heere, Die in de eeuwigheid woont en Wiens naam heilig is. Hij alleen kan gebieden en beloven. Maar de Bijbel is toch geen eenzijdige monoloog. De Koran is een eenzijdig dictaat, dat uit de hemel is neergedaald. Maar de Bijbel is een boek waarin God tot mensen, met mensen en door mensen spreekt.

God is een gesprek begonnen met Adam en Eva na hun val in zonde. Het was een ontdekkend en vertroostend gesprek. Hij begon met hen ter verantwoording te roepen en sprak: "Waar zijt gij?". Het was een ontdekkend gesprek. God overtuigde Adam en Eva van het bedreven kwaad. Het was ook een vertroostend gesprek. De Heere beloofde dat er een Verlosser zou komen, die Satan de kop zou vermorzelen. Het was een echt pastoraal gesprek, dat op hun welzijn was aangelegd.

God had een gesprek met Kain. Het was een gesprek waarin Hij hem maande om zijn haat tegen zijn broeder Abel af te leggen. De Heere sprak met Noach. Abraham, Jakob en Mozes.

God heeft vooral ook door mensen tot mensen gesproken. Hij sprak tot Israël door Mozes en de profeten. Het zijn dikwijls geen eenzijdige gesprekken. Israël mag zich in deze gesprekken verdedigen. Dan roept de Heere hen toe: "O Mijn volk! Wat heb Ik u gedaan, en waarmede heb Ik u vermoeid? Betuig tegen Mij" Micha 6:3. Het zijn dikwijls diep bewogen gesprekken waarin de Heere roept: "Waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?" Ez. 18:31.

Jezus zocht het gesprek met mensen.

Hij heeft met allerlei mensen gesprekken gevoerd. Hij wilde niet alleen spreken met de voorname overste Nicodemus en met de deugdzame rijke jongeling, maar ook met de Samaritaanse vrouw en de Romeinse hoofdman. Hij sprak met Zijn vrienden, maar ook met Zijn vijanden. Hij behandelde ieder mens apart. Hij sprak anders met Nicodemus dan met de Samaritaanse vrouw en weer anders met de schriftgeleerden dan met de tollenaars en de zondaren. Maar Zijn gesprekken waren altijd pastoraal, dat is op hun behoud gericht. Zij waren zoals Hij Zelf was, vol van genade en waarheid.

De gesprekken die Jezus heeft gevoerd vormen een belangrijk onderdeel van Zijn openbare arbeid op aarde. Hij treedt in die gesprekken op als de grote Zielenherder, Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken dat verloren is. Wat een voorbeeld heeft Christus ons in al die gesprekken gegeven! Wat was Hij ernstig en eerlijk; wat was Hij rechtvaardig en genadig; wat was Hij in alles pastor, herder! Hij kon waarlijk zeggen: "Ik ben de goede Herder". Als ambtsdragers moeten wij dan ook voortdurend leren van de pastorale gesprekken van Christus, de grote Zielenherder.

Het ambtelijk gesprek is pastoraal. Dit woord is afgeleid van het Latijnse 'pastor', dat herder betekent. De schapen hebben pastorale hulp nodig. Zij moeten geweid, beschermd en gecorrigeerd worden. Het gaat daarin altijd om hun eeuwig behoud. Het ambtelijk gesprek is dan ook anders van inhoud dan de gesprekken van een maatschappelijk werker of een psychiater. Het ambtelijk gesprek hoort bij de zielszorg. Het gaat in het ambtelijk gesprek niet om een therapie of een behandeling, maar om de relatie met God en de redding van de ziel. De ambtsdrager heeft iets wat de specialistische therapeut niet heeft, namelijk de boodschap van het genezend Evangelie. Alhoewel voor sommige problemen en psychische ziekten de specialist onmisbaar is, mag deze hulp toch nooit losgemaakt worden van het pastoraat. Het pastorale gesprek is en blijft voor de schapen onmisbaar. Daarom kan niets de plaats van het pastoraat innemen.

De kudde waarover de ambtsdragers herder zijn.

De zichtbare kerk bestaat uit een akker met onkruid en tarwe en een visnet met goede en kwade vissen. Het was onder het Oude testament niet al Israël, dat Israël genaamd werd. De apostel zegt zelfs, dat God in het meerder deel van hen geen welgevallen heeft gehad. Het is met de nieuwtestamentische gemeente niet anders.

Zoals een kudde schapen uit schapen en lammeren bestaat, bestaat de zichtbare kerk uit ouderen en jongeren, mannen en vrouwen. Zoals de schapen verschillen, zijn er in de zichtbare kerk, intellectuelen en eenvoudige arbeiders, rijken en armen. Zoals in een kudde schapen zwakke en zieke schapen zijn, zo zijn er in de kerk zieken en eenzamen, mensen met kruis en verdriet.

De kerk kent mensen met allerlei soorten problemen. Dit komt omdat het allen nakomelingen zijn van een gevallen Adam. Het is een verzameling van mensen, die om der zonde wil aan allerhande ellendigheid, ja zelfs aan de verdoemenis zelf zijn onderworpen.

De zichtbare kerk bestaat verder uit ernstig meelevende leden en uit meelopers, trouwe kerkbezoekers en slordige kerkbezoekers. De zichtbare kerk kent oprechten en geveinsden, naamchristenen en ware christenen. En zelfs onder de ware gelovigen zijn er nog veel verschillen. Men kent daar bekommerden en bevestigden, sterke en zwakke gelovigen. Er is onderscheiden legering.

Het is niet eenvoudig om opzicht te houden over een kudde, die uit zo'n diversiteit van schapen bestaat!

Hoe moeten wij omgaan met deze verschillen tussen de mensen en de verscheidenheid van noden onder de schapen? Ik wil naar een antwoord op deze vragen zoeken naar aanleiding van Ezechiël 34: 1-19.

Ezechiël 34.

De beschrijving van de uitoefening van het pastoraat over de kudde van het volk Israël, die ons in Ez. 34 gegeven wordt, is niet positief. Het is een zeer negatief verslag. Het visitatierapport is ronduit bedroevend.

De koningen, de priesters en de levieten, de profeten en de wetgeleerden, de oudsten en de stamhoofden moesten herders over de kudde van Israël zijn. Zij moesten de kudde weiden, verzorgen, beschermen en regeren. God had hen het pastoraat, het herderschap over het volk

toebetrouwd. Zij moesten herders van de kudde zijn. Ja, zij moesten herders zijn over **Zijn** volk en schapen **Zijner** weide zijn. De Israëlieten waren vanwege het Genadeverbond Gods kudde. Zo lezen we in Psalm 100:7: “Want Hij is onze God en wij zijn het volk Zijner weide”. De koningen, de profeten, de priesters en de levieten waren door God aangesteld als herders over Gods kudde. Zij moesten dit zijn in maatschappelijk, maar vooral in geestelijk opzicht. Zij moesten het volk leren God te dienen overeenkomstig de Thora. Zij moesten aan de theocratie gestalte geven, het verbond heilig houden en voorbeelden zijn voor de gehele kudde. Zij moesten het volk het Evangelie van Christus leren verstaan, dat zichtbaar werd in de offers en de bloedstortingen.

De gesteldheid van de kudde in de dagen van Ezechiël was niet zo best. Wanneer we de mededelingen in dit hoofdstuk lezen, merken we dat de schapen in de allergrootste nood en ellende verkeerden. De Heere zegt er van in vs. 6: “Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op de ganse aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt”. Zij zijn uit elkaar geslagen, dolen rond, lijden honger en gebrek en niemand kijkt naar hen om.

De ellendige toestand van de kudde is te wijten aan de herders. We lezen hoe nalatig ze zijn geweest. “De zwakke sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebroekene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorenen zoekt gij niet; maar gij heerst over hen met strengheid en met hardigheid”. (vs.4).

In plaats van de kudde te beschermen en te verzorgen hadden de herders zichzelf ten koste van de kudde verrijkt. De Heere verwijt hen: “Gij eet het vette en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet”. (vs. 2).

Door dit optreden van de herders was de kudde in grote ellende gekomen. Het wild gedierte had zich op de kudde gestort; de kudde was uiteengeslagen en overal heen verstrooid.

De herders gedroegen zich als huurlingen. En wat is zo typerend voor een huurling? Jezus zegt het: “Maar de huurling, en die geen herder is, wien de schapen niet eigen zijn, ziet de wolf komen, en verlaat de schapen, en vliedt; en de wolf grijpt ze en verstrooit de schapen. En de huurling vliedt, overmits hij een huurling is en heeft geen zorg voor de schapen” Joh. 10: 12, 13. De huurling mist een herdershart, hij heeft de schapen niet lief en heeft daarom geen zorg voor de schapen.

We kennen ze, de huurlingen, uit de dagen van Israël. Saul, Jerobeam, Achab, de valse profeten en de goddeloze priesters. Zij worden ons getekend in de verzen 2-4: “Wee de herderen Israëls, die zichzelf weiden. Zullen niet de herders de schapen weiden? Gij eet het vette, en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet”.

Het zijn verwijten, die ons wijzen op de gevaren van het ambtsdrager zijn. Het gevaar van onszelf te zoeken en niet het welzijn van de kudde. Het gevaar van de eigen grootheid, macht, geld en eer te stellen boven het welzijn van de kudde. Herder zijn om de wol van de schapen. Jezus zegt “wien de schapen niet eigen zijn”. Een huurling heeft geen hart voor de schapen.

De verschillende noden van de kudde.

Het staat er met de kudde in Ezechiël 34 niet best voor. De schapen verkeerden in een deerniswekkende toestand. De ellenden waren verschillend. In dit hoofdstuk wordt gesproken over vier soorten noden. We lezen dit vooral in vs. 4 en vs. 16. Er worden in deze verzen vier categorieën genoemd. We lezen van verlorenen, weggedrevenen, gebrokenen en zieken.

De eerste categorie is ‘het verlorene’. Dit tekent de diepe nood van sommige schapen van de kudde. Het zijn de schapen die door dwalen het rechte pad kwijt zijn geraakt. Zij dreigen verloren te gaan.

Nu zijn wij allen verloren zondaren. Wij hebben ons in het Paradijs onttrokken aan het opzicht van de hemelse Herder en hebben Zijn goede weide verlaten. De mens is een verloren zondaar, die de weg kwijt is en in de handen van een mensenmoordenaar is gevallen.

Maar het gaat hier over “verloren” schapen van het huis van Israël. Er zijn verlorenen in de wereld. Het is de mens buiten de kerk, de mens zonder God, die zich om God noch Zijn gebod bekommert. Maar er zijn ook ‘verlorenen’ in de kerk, binnen de kudde. Zij zijn gedoopt, hebben belijdenis gedaan en toch leiden ze feitelijk een leven zoals de wereld leidt. Zij hebben zich, evenals de wereld, verloren aan de afgoden van de wereld. Het zijn mensen, die ‘aan de rand’ van het kerkelijk leven staan. “Randfiguren”, zo noemen wij hen. Jongeren zijn er onder hen en soms ook ouderen. Als je hen aanspreekt op hun belijdenis en wijst op hun wereldgelijkvormigheid, merk je hun afkeer van God en Zijn dienst.

Verlorenen in de kerk, binnen de kudde. Ambtelijk moet je zeggen; wij zijn ze kwijt! Zij komen niet meer in de kerk; zij leiden een werelds leven en luisteren niet naar de vermaningen van de ambtsdragers. De ‘verlorenen’ van de kudde.

De tweede categorie is “het weggedrevene”.

Dit zijn weer een ander soort schapen van de kudde. Het zijn schapen, die zich langzaam, maar zeker steeds verder van de kudde verwijderen. Zij dwalen af en raken tenslotte van de kudde vervreemd. Het is een langzaam proces. Het begint met de kerkgang. Zij slaan eens een keer over. Dan slaan ze een hele zondag over. De Televisie en Open Internet krijgen een vaste plaats in hun gezin. Zij laten het gebed na. Zij lezen niet meer in hun bijbel. Zij komen maar zelden meer in de kerk. De zondag wordt een dag van uitgaan. Tenslotte zeggen zij de kerk vaarwel.

Het gaat soms zo ongemerkt. De weggedrevenen drijven langzaam maar zeker af van de kerk, de christelijke leer, ja van God. Lot koos voor zich en zijn vee de vruchtbare vlakte van Sodom en sloeg zijn tenten op ‘tegen’ de poort van de stad. Hij ging niet in de stad wonen. Het was zijn bedoeling om slechts gebruik te maken van de vruchtbare weiden rondom de stad. Later echter vinden we Lot in Sodom. Dat is meter voor meter gegaan. Zo kan het zelfs in het leven van kinderen Gods gaan. Het ‘weggedrevene’. Hoe ver zijn wij al weggedreven van onze eerste liefde?

De derde categorie is “het gebrokene”.

Het zijn schapen, die een poot of iets anders gebroken hebben en niet meer verder kunnen. Zij zijn het beeld van mensen, die plotseling iets ergs is overkomen. Een gebeurtenis heeft hun kracht gebroken. Het kan de boodschap zijn dat men ongeneeslijk ziek is, een plotseling sterfgeval of een groot verdriet. Er is zoveel gebrokenheid in het leven. Een huwelijk kan stuk lopen; in het gezin kunnen grote zorgen over de kinderen zijn. Er is iets gebeurd dat hen heeft gebroken.

Het kan ook in geestelijk opzicht zo zijn. De Schrift spreekt over ‘gebrokenen van hart’. Het zijn mensen, die leed dragen over hun bedreven kwaad en verslagen zijn vanwege hun zonden. Zij zeggen met David: “Er is geen vrede in mijn beenderen, vanwege mijn zonde” Psalm 38:4.

De laatste categorie zijn “de zieken”. De kudde telt ook zieke schapen. Als ambtsdrager gaan we veel om met zieke mensen. Mensen kunnen lichamelijk ziek zijn, maar wat dikwijls veel erger is, ook psychisch ziek zijn. Onze tijd kent veel depressieve en eenzame mensen. Men kan ook ziek zijn in het geloof. Paulus spreekt in Titus 2:2 over de hoge waarde van oude mannen, die “gezond zijn in het geloof”. Er is ook veel ongezond geloof. Er leven allerlei vreemde voorstellingen onder de mensen over de bekering en het geloof. Je komt ze in de gemeente tegen. Dit gebeurt vooral als “de gezonde leer” ontbreekt. Dan verziekt het geloof. Dan komen er kwalen aan het licht zoals: wanhoop, fatalisme, dweperij, geestdrijverij, valse mystiek en allerlei andere ontsporingen.

Over al deze verschillende schapen met hun verschillende noden moet de ambtsdrager ‘herder’ zijn. Hij moet ze ‘weiden’, dat betekent voor hun welzijn zorgen. Paulus verwoordt het aldus: “En wij bidden u broeders, vermaant de ongeregelde, vertroost de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, zijt lankmoedig jegens allen” 1 Thess. 5:14.

De herderlijke zorg

De Heere zegt, waar de herders van Israël de kudde aan zijn lot overlieten, Hij Zelf de kudde weiden zal. En wat belooft de Heere te zullen doen? We lezen het in vs. 16: "Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken". Dit behoort tot het weiden van de kudde.

We beginnen bij de eerste categorie. "Het verlorene". En wat zal God met het verlorene doen. De Heere zegt: "Het verlorene zal Ik zoeken".

Het "verlorene" moet gezocht, ja opgezocht worden. Het komt niet uit zichzelf naar ons toe. De Heere Jezus heeft het verlorene opgezocht. Zie Hem door Samaria gaan om een Samaritaanse vrouw, een vrouw die reeds zes mannen had gehad, op te zoeken. Zie Hem de 38 jarige kranke te Bethesda opzoeken, een man die zeggen moest: "Ik heb geen mens". Het was een man waar niemand naar om keek. Zelfs op het kruis ontfermde Hij Zich nog over een verloren zondaar en sprak van vrede tot een boetvaardige moordenaar. Jezus kon zeggen: "De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was". Als ambtsdrager moeten wij op de Meester lijken. Wij moeten het "verlorene" zoeken.

Het is Gods verwijt aan de herders van Israël: "Het verlorene zoekt gij niet". Zij moeten gezocht, ja opgezocht worden. Dat kan niet beter dan in de weg van gesprek. We moeten proberen om contact met die "verlorenen" te krijgen. We moeten ze opzoeken en trachten met hen in gesprek te komen. We moeten laten merken dat wij zorg over hen hebben, omdat zij toch bij de kudde behoren.

Dit gaat eigenlijk alleen maar wanneer je jezelf als een verloren zondaar voor God hebt leren kennen. Je kunt alleen met het verlorene omgaan als je weet wat genade is en als een verlorene door God bent opgezocht; wanneer je de liefde van Christus kent, Die Zich voor verlorenen tot in de dood heeft vernederd; en vooral ook niet vergeet "Eens was ik een vreemdeling van God en mijn hart". Wanneer je daar bij leeft, heb je echt wel een boodschap voor het "verlorene".

"Het weggedrevene zal Ik wederbrengen", zegt de Heere. Wederbrengen, dat is terug brengen bij de kudde. Dat is het wat het 'weggedrevene' nodig heeft. Het moet de weg naar de kerk, ja vooral de weg naar God weer vinden. Dit moet het doel zijn van het gesprek met de weggedrevenen. Er wordt veel hulp geboden op allerlei terreinen, maar met welk doel? Het doel van de ambtsdrager is: bekering, wederkeer tot God. Jezus zei tot de zieke te Bethesda: 'Zondig voortaan niet meer'. Bekering moet ons doel zijn. Zoals de verhoogde Zaligmaker sprak tot de gemeente te Efeze: "Gedenk, waarvan gij uitgevallen zijt en bekeert u" Openb. 2:5.

"Het gebrokene zal Ik verbinden", zegt de Heere. Verbinden is een voorzichtig werk. Met mensen, die door verdriet gebroken zijn moeten we voorzichtig omgaan. Zij hebben vertroosting nodig. De troost van het luisteren, het medeleven, het gebed en de troost van de opening van Gods Woord.

En wat de "gebrokenen" betreft, wier hart door schuldbesef is getroffen en verslagen, hier mag de ambtsdrager de troost van het Evangelie brengen. Hij mag de verslagen zondaar op Christus wijzen, Die gezalft is "om te verbinden de gebrokenen van hart".

"Het kranke zal Ik sterken", zegt de Heere. Tijdens ziekte doorleeft de mens onzekerheid; hij wordt geconfronteerd met de vergankelijkheid van de aardse dingen; de gedachten worden gericht op de dood en de eeuwigheid. Ziekte biedt de ambtsdrager dan ook gelegenheid om mensen met de boodschap van Gods Woord te bereiken.

En wat de schapen betreft, die ziek zijn in het geloof, is het belangrijk om eerst de juiste diagnose te stellen. Deze schapen moeten getoond worden wat de oorzaak van hun duisternissen, twijfelingen en onvruchtbaarheid is. We moeten de kwaal niet laten voortbestaan. Zij hebben ook geen pijnstillers, maar onderwijs nodig, zoals Priscilla en Aquila, die Apollos de weg Gods bescheidenlijker uitlegden.

Dat is dus onze taak.

Wanneer we dit op ons laten inwerken, moeten we dan niet met Paulus zeggen: “Wie is tot deze dingen bekwaam?” 2 Kor. 2:16. Hij geeft zichzelf en ons daarop het antwoord: “Maar onze bekwaamheid is uit God” 2 Kor. 3:5.

De bekwaamheden tot het herderschap.

Wat maakt ons bekwaam om de kudde te weiden?

In het bevestigingsformulier voor ouderlingen wordt er op gewezen, dat men Gods Woord naarstig moet doorzoeken en de verborgenheden des geloofs moet overleggen. Tot de diakenen wordt gezegd, dat zij troostelijke redenen uit de Schrift moeten voortbrengen. Wij moeten onze Bijbel niet alleen altijd meenemen op onze bezoeken in de gemeente, maar onze Bijbel zoeken te kennen. Met het Woord van God moeten immers de treurigen getroost, de ongeregelde bestraft en tegensprekers de mond worden gestopt. Het Woord van God is de kracht van de ambtsdrager.

Toch gaat het in het ambt niet allereerst om vaardigheden of talenten. Het zijn de geestelijke gaven, die bekwaam maken tot dit geestelijk ambt.

Allereerst moeten we zelf een schaap van de kudde zijn. Een zondaar, die zeggen kan: ‘Eén ding weet ik, dat ik blind was, maar nu zie’. Wanneer de blinde, de blinde leidt vallen ze beiden in de gracht.

Ten tweede moeten we de grote Opperherder kennen. Zonder een persoonlijke en bevindelijke kennis van de liefde van Christus, kan niemand in de kerk van Christus dienen. Wij kunnen en mogen dit werk maar vanuit één motief doen: ‘Want de liefde van Christus dringt ons’ 2 Kor. 5:14.

Ten derde moeten we ervaring hebben van kruis en verdriet, strijd en aanvechting, geloof en troost om de schapen in hun noden te begrijpen en te kunnen vertroosten.

De apostel zegt in 2 Kor. 1:4 waarom hij in staat was de christenen te Korinthe in al hun strijd en verdrukking te vertroosten. Hij schrijft: “Die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting met welke wij zelf van God vertroost worden”.

Maarten Luther heeft reeds gezegd: “Niemand kan een goed christen zijn zonder temptatio, mortificatio en meditatio”, dat is: zonder aanvechting, doding van het zondige vlees en biddende overdenking van Gods Woord.

William Gurnall zegt welke mensen God in Zijn kerk gebruikt. Hij schrijft dan:

“mensen, die door de bekendheid die zij hebben met hun eigen hart, ons kunnen spreken van de verdorvenheid van het onze; mensen die door de bekendheid met het vuur van Gods toorn dat hen geschroeid heeft vanwege hun zonden, tot ons kunnen spreken van hetgeen onze zonden verdienen en van het gevaar waarin onze zonden ons gebracht hebben. Mensen, die door de liefelijke bewustheid van Gods liefde in Christus die zij hebben gesmaakt, ons uit hun eigen ervaring de kostelijke genade kunnen aanprijzen, waartoe zij ons nodigen”. (De Christen in volle wapenrusting, deel 2, blz. 400.)

Tot slot: Wij moeten de schapen lief hebben. Wij moeten hun zielen liefhebben. Ook de zielen van de verlorenen en weggedrevenen. Wij vergeten al te gemakkelijk dat de verlorenen en afgedwaalde mensen ook tot de kudde behoren en dat wij ook over hen herder zijn. Wij hebben ze afgeschreven en soms gebeurt dat ook letterlijk. Dan schrappen wij hen uit het ledenregister. Maar het zijn schapen van de kudde en schapen die in groot gevaar zijn! De apostel spreekt over ‘hen die verloren gaan’. Hoe verschrikkelijk! Verloren gaan onder het Evangelie, als gedoopte en lid van de kerk.

De huurling heeft geen zorg voor de schapen. Hij weidt de schapen voor geld. Zo lang hij maar betaald wordt, vindt hij alles goed. Volgens Jezus blijkt dit het duidelijkst wanneer de kudde in gevaar komt. Als de wolf hen bespringt, vliedt de huurling en laat de kudde in de

steek. De ware herder blijft op zijn post en zal de kudde niet aan de wolf overgeven. Een ware herder is een 'episkopoi'. Het is een woord dat betekent: er naar omkijken, er zich over bekommeren. Paulus overviel dagelijks de zorg van alle gemeenten.

Troost en waarschuwing

Broeders, ik denk dat we Ezechiël 34 niet kunnen lezen zonder ons schuldig te voelen. Toch is dit profijtelijk. Gods correctie hebben wij zo nodig. In ons persoonlijk leven en in ons ambtelijk leven. Ook hier geldt wat Jezus leerde: "Al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage" Joh. 10:2. Het leert ons de nederigheid. Het leert ons: "Zonder Mij kunt gij niets doen".

In onze machteloosheid ten opzichte van het verlorene, het weggedrevene, het gebrokene en het kranke mag het ons tot troost zijn, dat de Heere zegt: "Ziet, Ik, ja Ik zal naar Mijn schapen vragen en zal hen opzoeken". "Het verlorene zal Ik zoeken en het weggedrevene zal Ik wederbrengen en het gebrokene zal Ik verbinden en het kranke zal Ik sterken" vs. 11, 16.

God zal voor Zijn kerk zorgen. Hij zal de Zijnen vergaderen, dikwijls ondanks al onze tekorten en zwakheden. Hij zal met slijk ogen van blinden openen en door de dienst van mensen Zijn gemeente bouwen.

Gods belofte eindigt met een waarschuwing: "maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel".

Het vette en het sterke is het beeld van de ontrouwe herders. Zij zijn vet en sterk. Zij hebben niet al die kwalen die in de kudde zijn. Zij menen rijk en verrijkt te zijn en geens dings gebrek te hebben. Zij heersen over de kudde met hardigheid. Zij bemodderen het drinkwater van de kudde en vertrappen de weide waarin zij grazen. Zij voeden hen met leugen en bedrog. Zij onthouden hun het goede Woord van God en de gezonde woorden van onze Heere Jezus Christus.

God zegt: "Ik zal ze weiden met oordeel".

Zo rijpt de akker van de zichtbare kerk tot de dag van de oogst. Wij zouden koren en kaf nu al willen scheiden, maar God zegt: "Laat het staan tot de dag van de oogst". Onze gemeenten blijven akkers met onkruid en tarwe, visnetten met goede en kwade vissen. Het oordeel moet aan God overgelaten worden. Eens zal in vervulling gaan wat de Heere zegt: "Ziet, Ik zal richten tussen klein vee en klein vee, tussen de rammen en de bokken". Daarom roept de apostel ons toe: "Hand. 20:28:"Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden"

"Heb acht op uzelf". Dat allereerst. En op de "gehele" kudde. Niet een gedeelte er van. Opdat vervuld zal worden wat de apostel tot Timotheus zegt: "Alzo zult gij uzelf behouden en die u horen" 1 Tim.4:16.

Ds. C.Harinck.

